

Juha Tuominen

Jaana lyö, potkii, hutkii ja tutkii

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegrenin tutkimuksia 1. osa

Jaana lyö, potkii, hutkii ja tutkii

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegrenin tutkimuksia 1. osa

Juha Tuominen

Juha Tuominen

Jaana lyö, potkii, hutkii ja tutkii

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegrenin tutkimuksia 1. osa

© 2023 Juha Tuominen

Kannen suunnittelu: Juha Tuominen & Ari Koponen

Sisuksen taitto: Ari Koponen

Teknistä ja toimituksellista tukea tarjosi teol. tri. Ari Koponen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-9997-6

L U K U 1

Työryhmä

Kahvi höyrysi kupeissa. Miehet ja naiset istuivat neuvotteluhuoneessa ikään kuin selvästi aistien, että kohta jotain tulisi tapahtumaan. Ei heillä tyhjää aikaa ollut, mutta he olivat kaikki niin kokeneita työntekijöitä, että he ymmärsivät, ettei tyhjää aikaa koskaan tulisikaan. Kun oli saanut jalat pöydän alle ja huokaisi, tulikin jo lähtö seuraavan jutun kimppuun.

Koko ryhmän työpöydät olivat lähes historiallisen siistit. Tietenkin oli vielä viimeistelemättömiä raportteja menneen viikon väkivaltaisuuksista, mutta ei mitään oikeasti selvittämätöntä. Komisario Mauri Taponen ei kuitenkaan halunnut jakaa ryhmälleen vanhoja, niin sanottuja kylmiä tapauksia, koska hän oli täysin varma, että hän saisi kerätä kylmien juttujen kansiot saman tien takaisin arkistoon. Ei maailma ollut täydelliseksi, eikä ehkä paremmaksikaan, tullut.

Koska mikään ei painanut päälle, ylikonstaapelit Lindegren ja Savu suunnittelivat lähtevänsä kaupungille ihan vain katselemaan ja ajelemaan järjestyspoliisin avuksi. Lindegren oli jo pyytänyt mukaansa ryhmän konkarikonstaapeli Elias Saarion, ja Savu partioi, aina kuin se oli mahdollista, Jelena Rygminan kanssa. Lisäksi ryhmän neuvotteluhuoneessa odotteli töiden käynnistymistä myös nuorempi konstaapeli Ville Kohokas ja harjoittelija Tiina Raikas.

Silloin puhelin soi. Mauri yritti haroa luuria käteensä, mutta tutkintasihteeri Eeva Tolonen oli nopeampi. Hän heläytti puhelimeen iloisesti:

– Taposen ryhmän sihteeri neukkariykkösessä.

Mauri kuuli puhelimen soinnista, että kyseessä oli sisäinen puhelu. Eeva nyökkäili innostuneesti ja keskeytti puhujan toisesta päästä:

– Odota, minä ojennan kapulan hänelle.

Mauri sai luurin käteensä.

– Puhelimessa. Joo, me nähdään sitten siellä. Laitatko osoitteen meidän puhelimiin. Ai, ne on jo siellä. Me lähdetään koko porukka sinne.

Mauri laski luurin ja hymyili työryhmälleen.

– Arvoisat kollegat, ripeät poliisinaiset ja -miehet. Meillä on todennäköinen henkirikos. Lähdetään kaikki, Eeva jää luonnollisesti tänne päivystämään.

Ajattelin, että voitaisiin ottaa kolme autoa, kun on niin hyvin porukkaa. Jaana haluaa tietysti mennä omallaan. Elias ja Tiina matkustavat siinä autossa. Ja Simo ottaa Jelenan mukaansa. Myös me Villen kanssa ajellaan perässä. Otan talon auton. Osoite on kaikkien kännyköissä ja mutta minä katson sen vielä tästä ja luen ääneen. Tämä on jossain Laaniityssä, Aroniitynkuja 1B9. Katsotko vielä Eeva kuka siellä on kirjoilla?

– Katsottu. Se on tuttu mies, teille ja minullekin. Se on Sulinin Jepen kämppä ollut näköjään tämän kuun alusta.

– Soitatko Eeva sinne huoltomiehen valmiiksi? Lähdetään.

Ylikonstaapeli Jaana Lindegren astui Audiinsa, jonka toiselle etupenkille kiirehti Tiina, ja Elias mitään protestoimatta tyytyi takapenkkiin. Jaana pyysi Eliasta tarkistamaan hätäkeskuksesta onko siellä jo ambulanssi ja jos ei ollut, niin hoitaisi asian. Muutamassa minuutissa he olivat löytäneet paikalle, jota helpotti luonnollisesti jo se, että useamman sadan metrin päästä näkyi järjestyspoliisin Opel, jonka katolla vilkkui sininen lyhty. Se värjäsi koko pihan, vuoraten sen sinivalkoiseen valoon.

Järjestyspoliisi oli ovella valmiina heidän kiirehtiesään sisälle. Tältä tiedusteltiin lähes yhteen ääneen:

– Kuka soitti?

Vieressä seisoj nuori mies kädet taskussa. Hän ilmoitti reippaasti olevansa soittaja.

– Aloitetaan siitä, että kerro mistä tiesit asunnossa olevan jotakin vialla.

– Minä jaan tänne tällaisia ilmaisjakelupljyksi. Oikeastaan tällä kertaa tässä nipussa oli vain pelkkiä mainoksia. Ja kun pudotin ne Sulinin postiluukusta, huomasin ettei ne putoa luukun alle kuin 20 senttiä. Kurkistelin sitten luukusta uteliaisuuttani ja siellä oli paha haju.

– Okei. Hyvin toimittu. Voit lähteä. Jrjestyspoliisi Siippola kertoi, että hänellä on tarvittavat yhteystiedot. Kerrotko vielä tarkan kellonajan?

– Viisi tai kymmenen minuuttia yli yhdeksän.

– Okei.

Poliisijoukko jatkoi portaita aina kolmanteen kerrokseen, hissiä talossa ei ollutkaan. Joukko pysähtyi yhdeksännelle ovelle, jossa luki ilmeisesti vielä vanha nimi: Kaukajärvi. Mutta sen ylapuolelle oli liimattu maalarinteipinptk, jossa luki Sulin. He jäivät odottelemaan ovelle koska mitään muuta ei ollut tehtyviss. Ei ollut syytä ryhtyä kikkailemaan ovea auki, vaikka se heiltä useammilta onnistuisikin, mutta siinä saattaisi sotkea lukossa mahdollisesti olevat murto- tai tiirikointijljet. Elias ja Simo ehtivät jo käydä sa-
vuilla ja sieltä palatessaan he toivat mukanaan

huoltomiehen. Mauri ja Jaana olivat jo kurkistelleet postiluukusta mikä voisi olla stopparina, kun posti ei valunut alemmas ja tulivat siihen tulokseen, että esteenä voisi hyvin olla miehen olkapää.

Huoltomies väänsi lukon auki eikä pyrkinyt mukaan vaan kysyi asiallisesti:

– Tarvitsetteko te minun apuani vielä?

– Ei kai tarvita. Soittelen jos jotain on. Odota, laitan johonkin lapulle, jos osaat kertoa kuuluuko tähän asuntoon jonkinlaisia varastotiloja.

– Kuuluu kaikkiin kanahäkki, se on tuolla nollakeroksessa.

– Lähdetkö Ville vaikka hänen kanssaan vilkaisemaan onko siellä kanahäkissä mitään?

Mauri tuki ovea, koska vainajaksi oletettu painaisi muutoin omalla painollaan oven auki porraskäytävään. Tämä tietysti herätti esimerkiksi senkaltaisia ajatuksia, että miten mies oli tullut tapetuksi kun hän kerran nojasi ulko-ovea vasten. Tietysti heidän piti huomioda sellainen mahdollisuus, että tappaja istuisi asunnossa sohvalla. Tämä lienee kuitenkin melko epätodennäköistä; olisihan tämä tullut katsomaan mitä ovella tapahtuu. He olivat valmistautuessaan ja käytävässä odotellessaan ottaneet selvää eri arkistoista mitä Sulinin Jepestä tiedettiin. Jepellähän oli kyllä historiaa, useampi käyttörikos. Kukaan ei

kuitenkaan tällä hetkellä muistanut, että Jepellä olisi ollut väkivaltataustaa, pelkkiä käyttö- ja omaisuusrikkoksia, lähinnä näpistyksiä. Asia selviäisi myöhemmin.

– Minä avaan nyt tämän oven, Mauri sanoi. – Ota sinä Jaana vastaan, ettei se rojahda tähän käytävän lattialle.

Mauri avasi oven hiljaa eikä Jaanalla ollut suurta työtä työntäessään miestä sen verran asunnon sisäeteistä kohti, että he pääsivät loikkimaan yksitellen sisälle ja vetämään oven takaisin kiinni.

– No, ei tämä kyllä sydänkohtaukseen ole kuollut. Siitä ei tule tuollaista vekkii päähän, mutta tutkitaan, tutkitaan, ohjeisti Mauri.

Mauri luetteli sormilla näyttäen:

– Jaanalle keittiö, Simolle olohuone, Elias ja Tiina makuuhuone. Ja minä teen yleiskatsausta.

Samassa Ville jo koputtelikin ovelle. Hänet laskettiin sisälle ja hänellä oli odotettuja uutisia. Kanahäkki oli täysin tyhjä.

– Ota sinä Ville kylpyhuone, päätti Mauri työnjaon.

Itse hän kumartui tutkimaan uhria, joka oli jo saavuttanut täyden rigor mortiksen. Kuolema oli taatun varmasti aiheuttanut tuo ruhje hänen takaraivollaan. Vaikka ihmisen takaraivo toki kestitkin ihmeellisiä

asioita, mutta kun siinä oli näkyvä vamma, on se hyvin todennäköinen kuolinsyy. Itse asiassa tämänkaltaisen ruumiintutkimus melko varmasti paljasti rikoksen kannalta kaiken oleellisen. Luonnollisesti ruumiille kuitenkin tehtäisiin oikeuspatologiset tutkimukset.

Mauri käänteli uhrin taskuja nurin ja huuteli asuntoon:

– Oletko Jaana jo soittanut tekniikan?

– Tulossa on, vastasi ylikonstaapeli.

En taida sitten penkoa tässä vaiheessa enempää. Täällä on muuten lompakko. Pojalla on ajokortti ja pankkikortti, kirjastokortti, S-etukortti. Tämähän on sitkeästi yhteiskunnassa mukana oleva henkilö, täällä on kaikenlaista mitä nykyään kuuluu olla.

Jaana tuli eteiseen.

– Myös keittiö viittaa yhteiskunnallisesti valveutuneeseen henkilöön. Hän, jos ei itse laita ruokaa, tuntee ainakin jonkun ruoanlaittotoimisen. En nähnyt yhtään pizzalaatikkoa ja tyhjiä hylsyjäkin on vain neljä tiskipöydän alalaatikossa.

Mauri harkitsi tilannetta:

– Tekniikka tulee ihan kohta ja on aina pahoillaan, jos me sotketaan jälkiä. Ja jälkiähän täällä täytyy olla, koska joku on tuon kallon halkaissut.

Teknisen tutkimuksen Sami Tolonen, vanhempi tutkija, ringutteli ovikelloa. Hänet laskettiin sisään. Hän pyöritti silmiään:

– Oletteko te täällä koko revohka?

– Totta kai, sanoi Mauri.

– No, sitten täällä on ainakin kengänjalkia vaikka muille jakaa. Oliko ruumis täsmälleen samassa paikassa teidän tullessanne?

– Se nojasi ulko-oveen olkapäällä ja otsalla.

– Jaa, tekninen tutkija puntaroi asiaa ja esitti kainon toivomuksen: – Voisitteko edes osa poistua täältä ja aloitatte vaikka ne mitä te aina aloitatte? Sitä ennen kysyn kuitenkin, oletteko nähneet täällä mitään astaloksi käyvää?

Kaikki puistelivat päitään. Mitään sellaista ei ollut tullut vastaan, joka olisi uhrin päässä olevaan vammaan sopinut. Ovikello soi taas. Sieltä saapui oikeuslääkäri Sylvia Katajisto, lähes 60-vuotias pienikokoinen nainen. Hän katseli vainajaa ja ihmetteli ääneen:

– Oudon vähän verta. Onhan sitä siinä, mutta yleensä päävammoissa joutuu miettimään asiaa toisinpäin, että verta on liikaa. Tässä tapauksessa sitä on mielestäni aika vähän. Yksilöllisiä eroja tietysti on.

Hän taivutteli vainajan raajoja ja totesi sen mikä oli jo täysin tiedossa: – Rigor mortis on täysin kehittynyt.

Tarkoittanee tässä 21-22 asteen lämpötilassa vuorokauden vanhaa ruumiista, plus miinus kuusi tuntia, totesi Sylvia. – Saatte tarkemmat luvat minulta aikanaan.

– No joo, Mauri pyysi ryhmänsä olohuoneeseen. – Nyt täytyy siis jakautua. Minä ja Jelena aloitamme tästä rapusta, tästä lähimmästä naapurista. Yritetään tavoittaa kaikki ja muuten jätetään viesti, jossa pyydetään ottamaan yhteyttä. Jaana ja Elias menevät A-rappuun ja ottakaa Simo ja Tiina te tarkasteluun piha-alue. Et simme siis muun muassa sellaista astaloa, jonka voitte kuvitella tappajan käteen tuota pääkallovammaa lyötyssä. Istu sinä Ville tietokoneelle ja kaiva sieltä kaikki Sulinin Jepestä. Jeppe on muuten sen ihan oikea nimi.

Tästä he levittäytyivät kukin tahoilleen.

Jaana ja Elias löysivät A-rapun ensimmäisestä asunnosta heti vanhan tutun. Ovessa luki Nordman. Ei Elias miestä nimestä tunnistanut, mutta kun oven aukaisi hänen itsensä ikäinen, elämää nähneen näköinen mies, Elias kyllä osasi yhdistää nimen Nordman edesään oleviin kasvoihin.

Mies mulkoili heitä epäystävällisesti ja tervehdykseksi tokaisi: – Mitäs vittua kytät?

Elias tunnisti kasvot ja tiesi miehen liikkuneen kaupungin alamaailmassa tai päihdemaailmassa jo heidän yhteisestä kouluajastaan lähtien. He eivät kumpikaan olleet päässeet kauas syntymäkaupungistaan.

– Päivää vaan sinullekin Nortti, sanoi Elias. – Me tullaan sisälle.

– No, tulkaa, tokaisi Nortti hymähtäen heille lähes ystävällisesti. – Mä olen ollut siviilissä vasta neljä kuukautta ja käynyt jokaisessa valvontatapaamisessa enkä poistu tästä kämpästä kuin kauppaan. Uskoteko kytät, että mäkin olen nykyään näin moderni jätkä. Mä tein tällä tietokoneella raviveikkauksetkin, Nortti osoitti olohuoneen pöytää kohti.

Elias hymyili Nortille ja tokaisi: – Kaikkea ne linnassa opettaa.

– Se on totta, vastasi Nortti. – Olin linnassa tietojenkäsittelykurssilla. Aika helppoa se oli. Varmaan juuri siksi, että en mä yritä mitään opiskella tai tavoitella mitään monimutkaista.

Elias keskeytti: – Katselet pornoa ja teet noita vetoja.

Nortti virnisti: – Yhden sä Elkku unohdat. Mähän deittailen.

– Niin tietysti, voi saatana noita sinun deittejäsi. Ei me tultu tänne kysymään sun kuulumisiasi.

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegren työskentelee Hämeenlinnassa komisario Mauri Taposen ryhmässä. Hän on kaunis, reipasotteinen ja ennen kaikkea viiltävän älykäs rikostutkija.

Sekä ryhmän työkaverit että hänen esimiehensä tietävät, että hän on keihään terävin kärki. Sarjan avausosassa Jaana taistelee huumorikollisuutta vastaan Hämeenlinnassa.

Juha Tuominen on 1964 syntynyt hämeenlinnalainen vapaa kirjoittaja. Hän on koulutukseltaan sairaanhoitaja ja teologian ylioppilas. Saatuaan näkövamman hän jäi työkyvyttömyyseläkkeelle.

”Seuraan tätä superkyttä-Jaanan elämää työssä ja vähän muuallakin ihan vain mielikuvituksessani. Taidan olla jonkinlainen fani, vaikka se tämän ikäiseltä ukolta ei kovin ylevältä kuulostakaan. Toivotan lukuelämyksiä.”

